

הזמיר

טורים

בביתו של סוחר עשיר חי בכלוב זמיר. הסוחר
דאג שלא יחסר לו דבר. כל בוקר משרת
הביא לזמיר מים טריים ישר מבאר, כל
צהריים הביאו לו גרעינים מובחרים, והזמיר
חי כך בלי דאגות ובלי צער.
וזמר הוא היה מעולה. "הרי חיים שלו אצלי
טובים מאשר בחופש" חשב הסוחר כששמע
באיזו שמחה שר הזמיר.
יום אחד הסוחר נאלץ לנסוע לעבר לים בעניין
הסחורה שלו. כשהדבר נודע לזמיר הוא
ביקש מהסוחר "שמע-נא בעל-הבית, אתה
עובר בסביבה בה חיה המשפחה שלי. מסור
להם את דרישת שלום וברכה ממני. ספר
להם גם כי אני חי ובריא ולא חסר לי דבר."

"טוב" ענה הסוחר "אעשה כפי שביקשת."
ויצא לדרך.
כשהגיע למקום התחיל לשאול על משפחתו
של הזמיר שלו. הלך, הלך ובסוף הגיע לגן
בעל יופי נדיר. לאן שפנה, על כל עץ, על כל
ענף, ישב זמיר ושר בקול מצלצל.
"שמע-נא זמיר" פנה הסוחר לאחד מהם
"אצלי בכלוב חי אח שלך. הוא ביקש למסור
לך ולכל אחיך שהוא חי ובריא ולא חסר לו
דבר."

כשהמשרת הביא לו מים טריים מהבאר,
הזמיר שכב מת.

הסוחר כמעט בכה מרוב עצב. עשה כל כדי
להחזיר את הזמיר לחיים, אך ללא הועיל. ואז
לקח את הציפור ושם אותה מחוץ לגדר.
והזמיר מיד התאושש, שר בשמחה, עלה ועף
סביב לגן.
"תודה לך, בעל-הבית, שהבאת לי עצה טובה
מאחי" קרא לפרידה ועף הביתה למשפחתו.

כשהזמיר רק שמע את דברי הסוחר עצם את
עיניו, ומתוך התרגשות כנראה, נפל כמו מת
מהעץ לארץ.

הסוחר לא ידע מה לעשות. הוא התכופף מעל
הציפור, אבל זו כבר לא נשמה. הסוחר הרים
את הציפור המתה וזרק אותה רחוק לעשבים.
אך הזמיר, כשרק נפל לסבך, התאושש מיד.
הוא עלה לעץ, שרק ועף לתוך הגן.

הסוחר חזר הביתה עצוב.
"אז מה, בעל-הבית, מסרת להם את דרישת
השלום שלי?" שאל אותו הזמיר "אולי הבאת
גם חדשות מהמשפחה?"

"סיפרתי למשפחתך עליך" ענה הסוחר "אך
חדשות לא הבאתי לך. אחיך אפילו לא רצה
לשמע אותי. רק הזכרתי אתך ומיד התעלף
ומת. הוא פרש את כנפיו, פתח את מקורו ולא
נראה עוד חי. זרקתי אותו בין העשבים אבל
הוא מיד קם ועף רחוק ממני."

הזמיר שמע זאת והתעצב. יום שלם לא אכל,
לא שתה, לא הוציא קול. ולמחרת בבוקר,